

graffiti

Василь Базів

графіті

КІНЕЦЬ СВІТУ

1. ДО...

точну дату останнього дня
нинішнього людства названо —

CF FOLIO

21 грудня 2012 року

Василь Базів
Кінець світу. Том 1. До...

«Фолио»

2012

Базів В. А.

Кінець світу. Том 1. До... / В. А. Базів — «Фолио», 2012

Василь Базів – автор роману «Хрест», що вийшов друком у видавництві «Фолио» 2011 року, знаний в Україні політик, дипломат, вчений, письменник. Має найвищий дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного посла. Професор глобалістики Міжнародного університету «Україна». «Кінець світу. До і після...» – космологічно-техногенне розслідування у двох томах, у якому автор подає унікальну версію покликання людства та його галактичної долі, викладену в календарі майя. Перший том «Кінець світу. До...» – це несподіваний і захоплюючий погляд на походження земного життя, на матрицю численних цивілізацій гомо сапієнс, на видимий і невидимий світ на Землі впродовж останніх сотень тисячоліть, відколи владарює планетою богоподібна істота – її Величність Людина. Відправною точкою другого тому «Кінець світу. Після...», що вийде друком упродовж 2012 року, є твердження майя, що ми, нинішні земляни, – це п'ятий комплект людства після попередніх чотирьох, знищених у результаті глобальних катастроф. Але чи буде останнім наш п'ятий склад людства, який має проіснувати 1 872 000 днів, з яких 21.12.2012 – останній?...

© Базів В. А., 2012

© Фолио, 2012

Содержание

Пролог до епілогу	5
Хто вони такі, ці майя?	9
Із бескидів Юкатану видно шпилі Єгипту	16
Кінець ознакомительного фрагмента.	22

Василь Базів

Кінець світу

1. До...

Сага про космологічну

долю людства у двох томах

Том 1

Пролог до епілогу

Людство дуже схоже на людину – не вірить у кінець. Тим часом ця свята наївність ще нікого не вберегла від кончини. Де ті, що не вірили, що помруть? Усі повмирали. Таких, що не вірили і живуть вічно, не було, немає і не буде.

Так само із людством, як і з людиною, – був десь там на дні еволюції день перший – мусить бути й останній. День народження і День смерті. Початок і кінець.

Міфам про кінець світу не менше віку, ніж самому цьому світу. Впродовж тисячоліть усної і писаної історії несть числа провидцям, які чорними фарбами малювали не майбутнє, а порожнечу на його місці. Не тільки священна книга трьох провідних релігій світу Біблія містить канон про Апокаліпсис. Нема таких релігій, які б не передбачали кінець світу.

Моя мати, галицька селянка, про майя не чула, але добре знала Біблію і мало не щодня вживала це грізне словосполучення – кінець світу. Глибоко віруюча жінка, якій судилося жити в осоружній атеїстичній державі, вважала неможливим, щоб світ, який не визнає Бога, мав право на існування. Цей силогізм я чув від неї мало не щодня. Радянський Союз мусить зникнути – це була одна із перших істин, яку мені довелося засвоювати із молоком матері.

Зрештою, вона виявилася правою, моя мати. Світ під назвою СРСР на її очах дійшов до кончини. Але тому світу, котрий настав потім, світу здичавіння уже на свободі, національній і наче релігійній, селянська совість шансу не давала. Услід за сатанинською імперією має канути у Лету і весь цей сатанинський теперішній люд.

Так що про те, що я достеменно знав з дитинства від мами, у зрілому віці мені підтверджували майя. Про них глибоко релігійні українські селяни не знали, про цих загадкових землян. Їх сучасна наука схильна вважати все ж галактичними інопланетянами, які прийшли сюди, щоб назвати нам точну дату кінця світу – 21 грудня 2012 року. Скільки того каркання було впродовж тисячоліть, і проносило, слава Богу. Але от щоб точна дата... І не так, з пальця висмоктана, а на основі аналізу процесів як у Сонячній системі, так і ще у семи таких системах.

Жили ці прибульці на території Месоамерики – у серцевині субконтиненту, що на протилежному від нас атлантичному березі. Жили недавно – літ 500 після Ісуса Христа. Жили недовго – не більше так само п'ять століть. В один день зібрали манатки і залишили назавжди свої маєтки, серед яких піднебесні храми, велич яких донині потрясає нашу кволу свідомість.

Невідомо звідки прийшли і невідомо куди пішли. Люди зі способом життя кам'яного віку та зі знаннями, в порівнянні з якими усі генії від Сократа до Ейнштейна, включно з усіма нинішніми нобелівськими лауреатами, – справді печерні сліпі кошенята на ниві наукового освоєння дійсності. Ми й на йоту не знаємо того, що знали вони достеменно, в тім числі й про кінець...

Майя створили вчення про Час, яке назвати геніальним – значить нічого не сказати. 20 мільйонів років життя на планеті Земля вони взяли під інтелектуальну лупу, яка нам і не снилася, і прийшли до висновку: останній раз планета із цим комплектом людства на плечах обернеться 21 грудня 2012 року. Календар майя цією датою закінчується.

А далі що? Як мінімум, планетка візьме і потрясе своїми кремезними плечима. Галактичні сценаристи нам показали, як це виглядає наяву... Фукусіма називається. Мало хто чув назву цього населеного пункту, а тепер знають усі про містечко, яке було і якого немає. Вода забрала.

Вірмо у краще, але хто наважиться сказати, що малесенький фрагментик 2011-го біля берегів Японії із документальними, а не голлівудськими кадрами Потопу, не став маленькою репетицією Кінця-2012, коли від полюса до полюса, від Арктики до Антарктиди, не залишиться й клаптика сухої землі. Коли ці полюси поміняються місцями, як уже не раз бувало за чотири мільярди віку нашої вічно молодій Землі.

Але... Хочеться вірити у краще. Подумаєш, календар скінчився в індіанських дикунів. Маячня майя – такий народний присуд літочисленню по-маянськи, у якому не світ скінчився, а вичерпалися хіба що відривні листки у настінному їхньому печерному календарі.

Моя побутова соціологія здебільшого саме таку реакцію фіксує у тої абсолютної агресивної більшості, яка не вірить у кінець навіть свій власний, а тому живе за філософією найнижче організованої живої матерії із чотирма кінцівками, – після мене хоч трава не рости. Цікаві створіння, ці постгомосапієнс: плюндрують – на ділах – світ і власну душу так, неначе сьогодні – останній день у їхньому житті, а – на словах – у той самий кінець не вірять, усіма своїми діями зближаючи його несамовито. А за діла треба нести відповідальність, тому не обов'язково – після мене хоч потоп. А чому – після? Цілком може бути й не після, а ще до того, поки ти тут...

Світова інтелектуальна еліта не на боці тих, для яких головне – награвовані маєтки, а не пророцтва майя. Вони вірять, що сидять так високо на лаврах цих маєтків, що Потоп до них не досягне. Вони живуть так, що немає нічого такого, що не купується і не продається, а тому впевнені, що коли надто прибуватиме вода, вони відкупляться у новоявленого Ноя.

Але облишмо тих зі списку Форбса, які на багатомільярдних лаврах. Не для того дряпалися вони туди, щоб боятися такої дурні, як кінець світу. Але крім кишківника, у якому вони рояться і який репрезентують, у Людства є ще бодай хоч залишки, але найціннішого дару Божого – Розуму. І майя не на жарт стривожили мозок сучасного людства. Науковий аналіз трендів і тенденцій, фактів і явищ, симптомів і проявів, закономірностей і відхилень від них – увесь цей арсенал доступного людському Розуму універсуму, страшно сказати, підтверджує, а не спростовує аж ніяк не маячню мудрих майя.

Тому моє дослідження того, що накаркали ці галактичні оракули, я буду розглядати, панове, не у контексті розмаїтої релігійної міфології, яка мало викликає довір'я у пихатого і зарозумілого постатеїстичного простолюду. Я пророцтво майя розглядатиму крізь наукові окуляри, скликаючи під пошуковий знаменник якомога більше сучасних мислителів.

Відтак банальний пізнавальний прийом – краще один раз побачити, ніж сто разів почути. Писати про майя, не ступивши на землю, на якій вони крутили планету своїми босими п'ятами, – було б нечесно.

Летіти із Києва у Гватемалу – це вже половина того, що здолав Магеллан. Не менше ніж з двома пересадками у ключових авіаточках планети – ніяк не вийшло по-іншому.

Але після того, коли я все-таки пройшовся через півтора тисячоліття їхніми слідами у передгірських преріях Анд, настало не радісне усвідомлення, що наступив на хвіст істини, а навпаки – дошкульне відчуття: я зрозумів те, що я ще більше нічого не розумію.

Однак уже не підлягало сумніву: ну як можна збагнути невловимий та ілюзорний, лише, слава Богу, гіпотетичний Кінець, не пізнавши Початок. І тут хоч трісни: нічого ти не збагнеш

у всіх пророцтвах про долю Людства, включно із науково вивіреною точною датою майя його Кончини, поки не спитаєшся у самого себе і у кожного, кому спокою не дає таїна із таїн, без намагань проникнення у яку не може прожити на Землі кожна мисляча істота, кожен не просто Гомо злудіус, а бодай хоч трохи Гомо сапієнс, – звідки ми взялися тут, на Землі, дивовижне згромадження богоподібних нащадків гріховного Адама? Без пізнання Початку про який Кінець може йти мова?!

Невловима істина далі кликала в дорогу. Гонитва за нею виявилася нескінченною – доокруж цієї мініатюрної кульки на тілі Галактики, радіусом 7 тисяч кілометрів і під назвою Земля, на якій тісняться нині близько семи мільярдів землян. Вийшла ціла кругосвітня подорож супроти часової стрілки майя.

Погоня супроти Часу виявила, що на планеті існує три портали зв'язку із Абсолютом. Три пуповини, що єднують Людство із Творцем.

Перший з них – Близький Схід зі Святою Землею у серцевині та із столицею світу між Небом і Землею – Єрусалимом. Тут був контакт месопотамського жерця із Ура Аврама із Логосом, тут було Розп'яття людини і Воскресіння Бога.

Другий центр стикування Землі зі Всесвітом – захмарне плато Тибет із унікальною цивілізацією, що зухвало назвала себе Піднебесною. І як би тут не іменували себе мудреці при владі – імператорами чи комуністами, вони однаково високо тримають задану їм цивілізаційну планку – там, аж під Небом, бо пекінський аналог Єрусалимського храму, зведеного Соломоном та Іродом, чи римського Собору Святого Петра – зветься Храм Неба.

І третій портал зі слідами нашого, людського, і неземного походження – Месоамерика. Земля майя. Тут також б'є ключем першоджерело Істини із його тривожним і таким близьким пророкуванням.

Хочеш йти за її, Істини, тінню, мусиш скрізь побувати. І не один раз.

А відтак є неначе другий ярус піраміди, що сягає того світу. Хіба можна проникати у лабіринти сучасної версії Промислу Божого, не збагнувши сукупну душу ісламського мільярда, найдинамічнішого і найпрудкішого? Нащадки пророка Мухаммеда у Мекку і Медину мандруючих шукачів істини не мусульманського походження, на жаль, не впускають. Любителям екстриму раджу просто проїхатися пустелею від Ар-Ріяда до морського узбережжя, бо особисто для мене цей вояж був не менш ризикованим, ніж мандри тибетськими небесними дахами.

Навіть за спробу податися за дорожнім знаком «До Мекки – 300 км» можуть цілком реально організувати вам особисто те, що називається кінцем. Саудівська Аравія – цікава для відвідин країна, у якій ми, християни, просто заборонені діючим законодавством, яким водночас застосовується реалізація того самого кінця шляхом обезглавлення.

Виключно козацькою методою – мечем, і голова з пліч. У діючій конституції процедура відокремлення за рішенням суду голови від тулуба називається по-сучасному науково – ампутація. На майдані навпроти МВС не республіки, а монархії, де за параметрами духовності в порівнянні із місцевим монархом наш первосвященик Папа Римський просто відпочиває.

Тому довелося вдовольнитися дивовижною подорожжю пустелею від Ар-Ріяда, де перебуває хранитель цих духовних святилищ, він же король саудів, які єдині наважилися напасти на Золотого Тільця у Новому Йорку на берегах Потомаку, – і до узбережжя Перської затоки, на якій 15 тисяч років тому висадилися інопланетяни із 12-ї планети Нібіру і започаткували методом генної інженерії сучасне людство, а нині тут для цього людства б'є ключем найбагатше на планеті нафтоносне джерело енергії, без якого ця техногенна цивілізація була б немислимою і без якого їй справді настав би кінець.

А як оминати сучасну надпотугу, поза інтересами якої не має на планеті жодного квадратного кілометра чи навіть метра, бо ще ніколи в історії людства земна влада не була такою могутньою – одна держава не була настільки сильнішою від усіх інших, як США.

А відтак – Європа із Вічним містом зі своїми прихованими кодами у ватиканських схронах під балдахіном Наступника єдиного за всі віки Богочоловіка, бо у всіх релігіях світу були пророки, а лише нам, християнам, надано перевагу вірити не у простого смертного, хоч і образного, а у живого Бога, який, єдиний Бог, був тут, на Землі.

Отакий додаю звіт про відрядження у процесі збирання матеріалу для книги про кінець світу.

Цілком поділяю найперше, цілком резонне і справедливе запитання, яке у цю мить на язиці у кожного, хто взяв у руки цю, як йому здається, провокативну книгу, – чому ми їм маємо вірити, бо...

Хто вони такі, ці майя?

Інтродукцією до розуміння того, про кого йде мова, могли б бути дуже популярні у часи мого дитинства фільми про американських індіанців із неперевершеним Гойко Мітічем у головній ролі. Дикі червоношкірі племена, але дуже чесні й довірливі, і цивілізовані європейці-пришельці, але дуже підлі й жорстокі. У такій пізнавальній системі координат можна було б шукати наших героїв, але з обмовкою, що коли Колумб відкрив Америку, а через століття сюди прийшли його земляки конкістадори, майя тут уже не було, як корова язиком злизала. Залишилися у джунглях лише їхні величаві споруди. Такий собі Єгипет посеред непролазних хащів, що враз виростає перед сторопілим європейським мандрівником. У нього перша думка – така ж, як у Колумба – шукав Індію, а відкрив Америку. А тут – шукав виходу із непролазних хащів, де начебто не ступала нога людська, а натрапив на царство, у порівнянні з яким всілякі там колізеї, акрополі, а відтак версалі, петергофи – просто сірникові коробки.

Одне лише містечко на околицях нинішнього багатомільйонного мурашника, відомого під назвою – мегаполіс Мехіко, – понад дві тисячі палаців, храмів, пірамід (їх не кілька, як на околицях Каїра, а сотні і сотні)!

Та повернемося у ту пору, коли цей та дуже багато інших тодішніх людських мурашників були живими, тобто не так, як нині, коли вони лише пам'ятки археології, оповиті павутинням безлюддя і приголомшливої загадковості, а сповнені багатолюддям, яке зводило це райське поселення і жило тут.

Тому повернемося у вчорашній день – десь так дві тисячі літ тому, коли близькосхідний тесля із містечка Назарета Йосиф із його дружиною Марією не підозрювали, що їхній син-первісток відкупить людство.

Археологія стверджує, що майя, а точніше їхні попередники, які були реальними зодчими цього царства у джунглях, належали до такої підраси, яка називається брахіцефали. Означене стадо роду людського вирізняється з-поміж двоногого загалу тим, що ширина голови такого екземпляра сина Адамового значно більша, ніж довжина. Виходить так, що вони саме антиподи у порівнянні із нами, європейцями, коли у нас, гляньте на себе у дзеркало, якраз з точністю до навпаки – довжина значно переважає ширину блідолицих.

Згодом, коли тут, у Месоамериці, жили теж доволі унікальні інки, вони передали нам своє глибоке переконання, що їхні попередники, які набудували усього цього тут мало не до неба, були велетнями.

Тут варто зробити невеличкий відступ і нагадати нам, християнам, що Біблія, якій ми віримо, однозначно констатує, що наші перші прадідусь Адам і прабабця Єва були зростом під чотири метри. Так, як би брати Клички вкупі, – коли б один з них став, як акробат, на плечі другого.

І не треба квапитися із скепсисом щодо гіперболізації національної гордості інків і звинувачувати їх у чомусь немодному нині радикальному націоналізмі у зв'язку із перебільшенням зросту та ролі їхніх предків в історії людства.

Іудейсько-римського літописця Йосифа Флавія звинуватити у симпатіях до майя немає жодних підстав, тим паче що його літописання відзначаються науковою коректністю на рівні вимог сучасного ВАКУ, тобто він описував те, що було, а не гнав різного роду фантазмагорію, як це роблять теперішні його колеги-історики, що справді гіперболізують перемогу Сталіна над Гітлером, опускаючи той факт, що то була перемога коаліції, а не одного русифікованого грузина, а потім, після 22 червня у полон Гітлеру здалося майже чотири мільйони червоноармійців і аж ніяк не із заклинанням на вмираючих устах «За рідину! За Сталіна!».

Так от Йосиф Флавій зафіксував такий факт, що талісманом в історично реальних спартанців були кістки їхнього кумира Ореста, який мав зріст 3,5 метра, про що свідчать ті самі

кістки. «Їхні тіла були велетенськими, а обличчя відрізнялися від звичайних людських облич, що бачити їх було дивно, а слухати, як вони говорять, страшно», – це уже узагальнення Йосифа про сучасників Ореста.

Радянські вчені могли, якщо була б така вказівка із ЦК партії, запросто звинуватити Флавія у буржуазному націоналізмі – чи то італійському, чи то ізраїльському, але вони не могли нікуди подітися, коли описували знайдене на території дружньої соціалістичної Монголії у роки будівництва Дніпрогесу поселення... велетнів, про що свідчили розміри тих же, улюблених спартанцями, гомілок та інших нетлінних костюмах.

Але повернемося із Монголії у Мексику, у музей Вілья-Армоза. Тут зберігся один археологічний експонат – та сама голова, що ширша, ніж довша. Якщо ви захочете сфотографуватися із цим «головастиком», що накаркав нам кінець світу, то лише його маківка, без тулуба, буде на знімку, як і наяву, вищою від вас, якщо, звичайно, ви не гравець провідного клубу NBA.

Але дамо собі спокій із таким параметром, як зріст. Посеред літа наше телебачення сповістило українську націю, що найвищому серед майже семи мільярдів землян громадянину, етнічному українцеві із Черкащини Леоніду Стаднику наші ескулапи спільно з стратегічними партнерами із США зробили операцію, щоб козарлюга більше не ріс. Видалили йому цей нетрадиційний гормон, що не давав зупинитися хлопцеві у його невтримному видовженні. Нащо? Може б, предків майя наздогнав?

Точно невідомо, як у майя був розвинутий піар і наскільки активно вони користувалися послугами зарубіжних політтехнологів, але заплітати коси – то було улюбленим способом прикрашати їхні еліпсоподібні голови і дебели тілеса. На відміну від української традиції, на Юкатані так робили не тільки жінки, й не тільки із опозиційних партій, а усі поголовно, а так само й чоловіки – поголовно із косами. До пояса!

Ви не замислювалися – звідки у нас така пристрасть політичну орієнтацію ідентифікувати кольорами? Плем'я помаранчевих воює із племенем голубих. А сталінські динозаври помахали своїм червоним коцом перед національно стурбованими тільцями, і реакція, як на кориді, не забарилася. Реакція на сталінізм із піною на устах.

Майя теж мали, як і нинішній український політик, точно розписану за кольоровою приналежністю ідеологему. Раби, спадкоємцями яких є нині більшість населення України, що живе за межею бідності, мусили бути розмальованими для впізнання у чорно-білу полосу. Воїни вкривали свої мужні тіла чорно-червоними барвами. За таку прихильність їх би нині прийняли в ОУН, оскільки партійний прапор цієї резонансної партії вичленив саме ці барви веселки. А голубі тіла носили репрезентанти найвищої касты – жерці. Інтелектуальна еліта. Ті, що були носіями фундаментальних, езотеричних знань. Вибачте, але коли йдеться про інтелектуальну верству у владі, сучасних аналогій привести не можу. Категорично не було серед майя помаранчевих. Хроніки не містять тверджень, що вони були заборонені чи їх пересадив аналог Печерського суду.

Судячи зі всього, олігархів серед майя так само не наплодилось навіть в умовах соціально-економічного розквіту. Нині їх можна впізнати за пристрастю мати якомога більше віл та котеджів у Кончі Заспі і Монако, у Карпатах і на Канарах.

Напевне, це вже занадто щодо ігнорування матеріальних благ, нагромадження яких є смыслом життя сучасних землян. Але оті юкатанські гуллівери сповідували просто нищівний мінімалізм – дім не повинен пережити того, хто у ньому живе.

Та й що то були за доми. Тимчасові помешкання під час тимчасового перебування на цій планетці – так вважали ті, які мали знання про тисячі планет, і не в одній нашій домашній Сонячній системі.

Стіни – сплетені дерев'яні прутти, а дах над головою – пальмове віття. Коли господар дому відходив у кращий світ, його хоронили тут же, де він жив. Де була підлога, там копали могилу.

І колишня хижа ставала святилищем для вдячних нащадків, які собі зводили пристанище десь поруч.

Якби ви завітали до них у гості із запитаннями, чому своїм календарем вони не дають нам шансу, гостинні майя почастили би своїм улюбленим шоколадним напоєм, а відтак накрили би стіл із авокадо, папаї, гуави, а на друге подали би делікатесне блюдо із м'яса черепак і ігуан.

У процесах фізичного забезпечення життя, зрештою, нічого аж такого особливого. Полювали-воювали, їли-пили, що Бог послав. Але от духовний світ – тут куди складніше, відповідальніше. Про душу вони дбали – куди там тлінне тіло, хоч і розмальоване у розмаїті кольори, крім помаранчевого. Душею турбувалися, як і ми, християни, змалку. От як засвідчує появу на світ Божий новонародженого майя археолог Ерік Томпсон: «Під звуки молитов про здоров'я і благополуччя дитини обрізають її пуповину спеціальним ножем із обсидіану, який після цього належить викинути у річку. Обряд позбавлення пуповини вершиться на спеціальному помості, вимощеному зернами маїсу, які омивалися кров'ю немовляти. Потім це скроплене насіння коптили і висаджували. Урожай, що виростав, саджали знову, і це вже вважалося плодами праці цієї нової людини, яка скропила блага своєю кров'ю».

Якщо вчитатися, як вони благословили молодняк на щасливе життя, то я не можу втриматися, щоб не назвати це, як і в нас, – хрещенням! Жрець омивав юні створіння освяченою водою та ароматичними запахами. А перед цим відповідальним актом батьки їхні зберігали суворий піст.

Різниця лише в тому, що хрещення, за звичаями майя, відбувалися не як у нас, невдовзі після народження і поодино, а гуртом для всіх малюків племені і після трьох років.

Щодо сім'ї та шлюбу, то у них із цим було суворо. За шлюбну зраду – смертна кара. Не хочеш дбати про вогнище, у якому відтворюється життя людське, плати за непослух власним життям. Та ще як! Потерпілий чоловік, дружину якого звів з путі істинної сусід, мав право особисто вбити кривдника. Правда, не власноруч, а каменюкою по голові. Іноді цього було замало. Могли закаменувати і дружину розпусника – за те, що не вберегла від гріха свого судженого. Прямо скажемо, несподіваний поворот теми.

Перед смертю майя так само сповідалися, залишаючи відпущені гріхи на цьому грішному світі і йдучи з надією на помилування перед очі Творця.

А пам'ять про покійника зберігалася у дуже своєрідний спосіб. У нас – усе просто: закопали прах у земну кулю, а над могилою поставили пам'ятник, що від слова – пам'ять. А вони робили так: помер батько у сім'ї, від трупа вже колишнього глави родини вдячні нащадки відрубували голову і варили у казані, щоб очистити від м'яса. Потім належало від черепа відпиляти задню частину тімені, залишаючи лише передню із челюстями і зубами. Із цього напівфабриката із застосуванням особливої смоли виліплювали образ таким чином, щоб він був схожий на живого володаря черепа. Ці художні витвори ставали сімейною іконою, до якої ставилися із особливими сакральними пошестями.

Коли говорити про державний устрій, то він надто нагадує сучасну українську державу, – як сукупність кланів. Правда, не олігархічних, заснованих на капіталі, а родових, заснованих на крові. Владу над підданими здійснював найаристократичніший із кланів, що піднявся на інтелектуальній та моральній винятковості. Звали цих обраних для влади – альмехени. На місцях їхню владу репрезентували аналоги губернаторів – халач уїнік. А уже ці губернатори робили призначення дуже поважних достойників – батабів. Запам'ятайте: батаб – так звали предтеч податківців. Хоча спадкоємність – лише за формою, а не за змістом, бо у жодному племені майя не зафіксовано жодного факту хабарництва чи будь-якого іншої корупції.

Загалом за порушення християнської заповіді «Не кради» майя карали куди принциповіше, ніж самі підопічні Бога Єгови. І знову – який оригінальний підхід. Якщо ти украв у ближнього і не можеш йому повернути вкрадене, що вже проїв його чи пропив, то маєш йти

робити до своєї жертви, щоб своєю працею компенсувати їй втрату у результаті твоєї крадіжки. На цей період відбування повинності зlodій ставав рабом того, у кого він украв.

Але така м'яка форма застосовувалася лише до першого прояву kleптоманії. Якщо попався вдруге, то відбувається те, що передбачає порядок, наведений ЦК Компартії Китаю, – смертна кара.

Скажу відверто, що моє свободолюбиве єство не надто протестує, коли йдеться про змивання гріха кров'ю. З цим ще якимось можна миритися, хоча я знаю, що чистоплюї із Ради Європи, які нас прийняли туди за умови відміни «вишки» у Кримінальному кодексі, оголосили би мені анафему за такий демократичний опортунізм.

Але далі вже йдеться не про змивання. А про жертвоприношення. Ну як збагнути таку патологію: верховний вождь, чи як у майя жрець, приніс на жертвник комунізму 100 мільйонів жертв, а йому сталіністи у Запоріжжі ставлять пам'ятник. Благо, знайшлися чесні хлопці, які металеву болванку кровопивці знищили. І якою мусила бути ця держава, яка за цей справедливий акт посадила їх за ґрати?!

Як і наші сталіністи, майя були просто звихнуті на жертвоприношеннях, за що їх Мел Гібсон справедливо змалював у диявольських потворних образах у своєму «Апокаліпсісі», хоча така назва так само потворно тут недоречна.

Якось так у них склалося, що один дурень зробив це, а тисячі інших, з покоління у покоління, повторювали, – обрізали власні вуха, щоб усі бачили, що вони принесли у жертву кавалок особистої плоті. Інші двоноги самці крізь сльози вирізали дірки у нижніх губах, язика чи ще де-небудь на видному місці.

Сучасні носії моральних збочень просто відпочивають у порівнянні з тим, що робили їхні ідейні однодумці із племені півострова Юкатан.

Така пікантна картина вимальовується на тому місці, де донині височать месоамериканські піраміди. Збоченці збиралися у чималий гурт, ставали у ряд, якомога довший, водночас робили собі кілька дірок у чоловічих членах, упоперек збоку, а потім через ці отвори просували шнурки, стаючи, таким чином, неначе нанизаними і зв'язаними єдиною спільною пуповиною.

Народний хор імені Верьовки! Уявляєте картину у Верховній Раді, якби всі послідовники одного відомого нардепа із числа сексуальних меншин утворили отаку депутатську злучку. Одной веревкой связаны! Гомосеки усіх фракцій, єднайтесь!

І можете собі уявити, що ці збоченці витворяли, коли приносили у жертву вже не себе зі своїми понівеченими геніталіями, а із реальними жертвами їхньої, подібної до нашої печерської демократії (печерська – від назви знаменитого Надверховного районного суду).

Кандидатів було дві категорії. Умертвляли рабів, якими ставали взяті у полон вороги. Оскільки доблестю було не вбити неприятеля, а привести живого, аби потім експлуатувати або мордувати.

Із рабами – ще куди не йшло. Але були такі навіжені чи скажені патріоти, що у жертву заради нації віддавали своїх дітей. Причому перед мученицькою смертю оберігали від гріха, щоб чадо єдинокровне зійшло на жертвний оltар пречистим.

Уявіть дитинча молодшого шкільного віку, і далі: «Якщо його належало принести у жертву стрільбою із лука, то роздягали догола, мазали тіло лазур'ю і надівали на голову мішок. Навколо жерви починали танцювати, відтак пускаючи у нього стріли. Серце було позначено білою міткою, і кожен намагався поцілити у нього. Дуже швидко груди перетворювалися на мішень, що виглядала як щетина із встромлених стріл. Ще ледь живе чи уже бездиханне тільки несли на стіл жертвоприношення».

Тут танцюристи уступали дорогу до жертви поважному громадянину, який освоїв професію ката. Йому належало продемонструвати свій вищий професіоналізм, коли він встромлював ніж між ребрами зліва, нижче соска. Услід за лезом вповзала у теплу плоть тверда рука

співплемінника і, по-тигрячому грізно блимаючи очима фахового звіра, виривали звідтам серце.

Ще живе, що билосся на долоні, як щойно вилуплене курча. З тою різницею, що для вилупка курячого це означало народження життя, а для нещасного створіння Божого з волі його озвірілих сотворителів – смерть. Во ім'я нації.

Серце мало перевагу – його не з'їдали. А решту останків – ділили, як свинячу тушу. І пожирали.

Держслужбовцям, які уже тоді користувалися привілеями, завше діставалися руки, ноги і голова.

Того, котрого замордували і з'їли, оголошували святим.

Тут мало сказати – екзотика. Трохи згодом, коли майя уже підуть звідтам, де вони сповідували свій людожерський спосіб життя, і коли туди прийшли наші земляки-іспанці, вони, конкістадори, також жажнулися.

Були вони глибоко релігійними католиками, тому інформація про індіанців Нового світу лягла на Папський апостольський престол. Для орієнтації у часі підкажемо, що було це десь тоді, коли уродженець села Кульчиці Самбірського району Львівської області, гетьман Петро Конашевич-Сагайдачний, пішов на Москву. А європейські інтелектуали всередині минулого тисячоліття розгорнули дискусію – чи є аборигени американського континенту людьми чи так просто – людиноподібними тваринами. Полеміка блідолицих схилилася не на користь червоношкірих. Мусив узяти на себе відповідальність сам Папа Римський, який спеціальною буллою від 1537 року визнав наших героїв як-не-як, але все ж людьми.

Давайте переведемо подих, і я уже чую: і оті канібали будуть виносити нам вирок? Ми маємо слухати маячню цих допотопних дикунів про кінець нашого цивілізованого світу?

Однак така категоричність при перших враженнях – штука ненадійна. От взяти, приміром, не майя, а Москву. Чи був СРСР високотехнологічною державою? Безумовно. Ця держава першою в історії людства відрядила людину у космос. Принаймні, за останні 5–6 тисяч років, бо твердження, що до того не було космічних польотів – під великим питанням, а якщо точніше – то чим глибше у глиб тисячоліть, тим більше є свідчень, що Гагарін – далеко не перший із землян мав професію під назвою – космонавт.

Але це окрема розмова. Громадянин СРСР таки був космічним дебютантом у сучасній цивілізаційній історії, і це грандіозний успіх науково-технічного прогресу в епоху, яка є нашою.

І разом з тим громадяни цієї країни донині ведуть себе нічим не ліпше, ніж дикуни із берегів Амазонки, намазавши бальзамом один із трупів і тримаючи його у склепі для всенародного огляду. Ходять у цю могилу на оглядини вже десятиліттями і вчать своїх діток, що дядько, якого не закопали, як усіх інших, у землю, – не дядько, а бог. Чим це ліпше, ніж інкрустація і розписи на батьківських черепах, що зберігаються для нащадків у кренденсі племені Тупсі? Тому чиє би ричало...

До речі, уже не на Красній площі, а у храмовому комплексі Чечен-Іца (не плутати із Чечнею та із розбомбленою Москвою столицею Грозний), що у поселеннях майя, на надгробній плиті зображено людину, що сидить за пультом управління літальним апаратом. Руками космонавт тримає штурвал і дивиться у перископ. На нього надітий дихальний апарат, а довкола зображені різного роду авіаційні прилади. Ракета, у якій сидить цей майя, у хвості має сопло із вогненним шлейфом – її на орбіту виводить не інакше, як і на Байконурі, – реактивний двигун.

Тут, очевидно, похований, не по-дикунському, як у Мавзолеї, а по-людськи, – майямський Гагарін. Загалом, для тутешнього народного епосу літальні крилаті машини, повітряні мандрівки, навідування гостей із Неба на Землю, – речі не менш буденні, ніж офіра задля доброго врожаю власного раба, здобутого у бою із сусідським племенем, чи обов'язок дати каменюкою по голові своєму співплеміннику, що звабив на племінних танцях твою жінку.

Тому не спішіть із висновками, чи мають вони моральне право пророкувати нам кінець. Думаю, і конкістадори поквапилися зі своїми першими висновками, поки не огледіли сповна месоамериканську цивілізацію. Зрештою, сьогодні ми маємо таку можливість, коли навідаємося щонайменше у дві центральноамериканські країни – Мексику і сусідню Гватемалу.

За кілька десятків кілометрів від одного із найбільш динамічних на планеті мегаполісів Мехіко є мертве місто під назвою Теотіуакан. На думку археологів, поселенню понад дві тисячі років. І в ньому й донині дуже добре збереглося так само понад дві тисячі споруд – палаців і храмів.

По-перше, ці рукотворні пам'ятники зниклого племені – дивовижні шедеври архітектури, які не можуть не викликати захоплення у людини ХХІ століття. Як? У сиву давнину і такі дива руками дикунів? На щастя, це не єдине місце на планеті, яке викликає такі почуття, і нашу раціональну переконаність про власну довершеність ставить під великий сумнів. Бо справді артефакти дуже часто навіюють крामольну, проте невблаганну думку: ті, що десь там ледь просувалися хащами еволюції, настворювали тут тисячоліття тому такого, що вони швидше нас би із нашим хваленим прогресом сприйняли за дикунів, аніж ми їх. Тому не так усе просто й однозначно під сонцем, і не тільки з майя, до слова.

Та все ж повернемося в околицю мексиканської столиці. Бо головне в іншому. Допитливі дослідники прагнули створити єдину картину цього, далеко не єдиного на півострові Юкатан дива. Наш технологічний вік дозволяє глянути на мертве минуле з висоти пташиного польоту. Що показали аерофотоспостереження? Звід-там, з піднебесся, містечко майя нагадує материнську комп'ютерну плату, в якій процесорами виступають велетенські піраміди Сонця і Місяця, навколо яких – понад шістсот все тих же пірамід. Шістсот!

Отой «процесор» – Піраміда Сонця – побудований із каміння вагою три мільйони тонн. Напевне, це найбільше за розмірами рукотворне диво, збудоване будь-коли на Землі.

Але справа не тільки у рекордних розмірах, що не вміщаються у людську психіку. Якщо взяти обидві піраміди – Сонця на Ютакані і Хеопса на Нілі, а їх зводили одні й ті ж люди-боги, про що окрема розмова, то периметр першої споруди дорівнює її висоті, помноженій на чотири числа π , а другої – дорівнює висоті, помноженій на два числа π . І обидва пірамідальні комплекси є не чим іншим, як схематичним відображенням сузір'я Оріон, а архітектурне планування всередині піраміди Сонця – це модель Сонячної системи зі всіма наявними планетами, включно із Плутоном, який був відкритий через товщу тисячоліть, аж у 1930 році. А вони тоді про нього знали і зобразили.

І про що вони тільки не знали! Науково-технічний прогрес дозволив нам не так давно вирахувати точну тривалість Сонячного року – 365, 2422 доби. А вони, майя, тисячі літ тому вели свої розрахунки, виходячи із цифри 365, 242.

29,530588 – майя послуговувалися саме цією цифрою у виведенні терміну руху Місяця навколо Землі, а ми знову причисляємо таку точність до останніх наших досягнень. Майя, використовуючи поняття нуля і нумерацію розрядів, обігнали сучасних математиків.

На стелі, що у Киризі, зображено дату, що віддалена від нас у минуле на 90 мільйонів років, а на другій стіні – трохи давніше, – на 300 мільйонів вглиб від наших днів. Причому вказані реально вираховані дні і місяці, як ми вираховуємо дати релігійних свят на кілька років наперед чи встановлюємо день тижня свого найближчого ювілею.

Як доречно зауважив відомий дослідник майя доктор Зайдлер, «називати Єгипет країною пірамід втратило сенс з тих пір, коли вони були виявлені у Мексиці».

«Гора, побудована Людиною» – так називається піраміда у місті Чолула і присвячена білому бородатому богові Кецалькоатлю. Вона втричі більша, ніж відома нам Велика Єгипетська піраміда у Гізі, до якої ходить рейсовий автобус із площі Тахрір, на якій нинішні єгиптяни скинули із трона «фараона» Мубарака із його ненаситним сином. Площа фундаменту – 44 гектари, довжина її основи – 440 метрів, висота – 77 метрів.

До речі, коли сюди прийшли всередині минулого тисячоліття конкістадори, місцеві мешканці зустріли їх з хлібом-сіллю, як галичани зустріли Червону Армію у 1939-му А відтак окупанти зробили так само, – що там, що тут. Коли москалі розстрілювали, вивозили на Сибір чи садовили по тюрмах, то іспанці зігнали аборигенів у той самий храм-піраміду і вирізали усіх гостинних тубільців до ноги, включно із дітьми, жінками і стариками.

Куди там Єгипту, хоча думки про береги Ніла на вершинах Анд – аж ніяк не випадкові. І коли ви терзатимете себе загадкою – звідки взялися ці юкатанські головастики, – вас тіль істини спонукає брати квиток на літак із Мехіко і летіти назад у напрямі рідних європейсько-українських пенатів, зробивши посадку посередині шляху на півночі Африки, бо...

Із бескидів Юкатану видно шпилі Єгипту

Дисонанс, який свердлить вашу свідомість при приземленні у Єгипті, доводить до нестерпних вібрацій Каір. Пригадую дитинство, як було прийнято з'ясовувати стосунки між горішніми і долішніми дівками у рідному селі. Сходилися десь посередині села і засипали «ворожий табір» камінням. Такими пустунами у дитинстві демократії ввійдуть у модерну історію єгиптяни, які вперше в історії людства організували революцію з побиття класового та ідейного ворога камінням, що літало, як стріли, у зустрічних напрямках над мовчазними лініями танками виробництва Харківського тракторного заводу.

Але навіть не у цьому цивілізаційний єгипетський дисонанс. Їдучи на зустріч із найграндіознішим будівельним проектом в історії людства, ти потрапляєш у найбруднішу столицю планети. І коли супроводжуюча особа Наташа, що своє власне дитинство провела на рідній Вологодщині, підливає масла в огонь, роздвоєння світобачення просто протикає свідомість. Виявляється, зі слів каїрської невістки з берегів Волги, мільйони живих каїрців живуть на центральному столичному цвинтарі на могилах своїх предків. Хоча не обов'язково своїх – можна арендувати місце і на кістках предків чужих.

От що таке бідність у крайньому її прояві, коли йдеться про життя на Близькому Сході, але без нафти. Те саме, що було б із РФ, але без газу.

Водночас культура побуту тут, поблизу пірамід, така, що водій міського автобуса на зупинках не зупиняється, а лише пригальмовує, спостерігаючи за акробатичною вправністю земляків, яким належить вискакувати і вскакувати на ходу.

Є у Каїрі і свої сучасні «піраміди» – хмарочоси, але від сусідніх, дубайських, їх відрізняє те, що там на пент-хаузі, на найвищих поверхах, звідки видно суданських піратів, живуть не олігархи, як, зрештою, і у нас, а інша порода – велика рогата худоба. У Каїрі прийнято домашню ферму, призначену для виробництва гов'ядини, облаштовувати на дахах. Там же запроваджено проводити весілля у родинних мешканців багатоквартирних будівель: збираються гості у квартирі нареченої і відтак дряпаються на стелю, де на свіжому повітрі вершать сімейне торжество.

На тлі такої екзотичної інформації, що затьмила навіть статеві збочення самців із племен майя, вершиться прелюдія до історичного дійства у вашому житті – зустріч із єгипетськими пірамідами. Бо прожити на Землі і не побачити їх – ну просто гріх. На відміну від висячих садів Семіраміди, гігантської статуї Зевса, храму Артеміди, Колоса Родоського, Олександрійського маяка і Гробниці царя Мавсола, єгипетське диво – єдине із списку семи чудес світу, яке дожило до наших днів.

Маючи відповідний настрій про нинішнє плем'я єгиптян, вам дуже важко уявити, що вони можуть мати причетність до будівництва споруди, яка складається із двох з половиною мільйонів кам'яних блоків вагою дві тонни кожен. Сучасні будівельники вам дадуть довідку, що не тільки будіндустрії Арабської Республіки Єгипет, а й будь-якої країни такий проект не під силу.

Із стану осмислення цього феномену вас швидко виведуть місцеві, зодягнуті у бедуїнів, мешканці, яким на основі мало не світового мандрівного досвіду одразу ж віддає пальму першості у царині прояву людського хамства.

Відмахуючись від них, як від напосідливих африканських мух, ви без особливих вагань при першому враженні від пірамід погоджуєтеся із думкою провідних, правда, не місцевих вчених, що нічого спільного із усипальницями фараонів, із призначенням склепів для померлих – піраміди не мають.

Десь напередодні тої пори, коли князь Володимир зробив історичний вибір й організував Хрещення Русі-України, його сучасник, багдадський халіф Мамун, правитель цілком респектабельної на той час держави, який заснував у Багдаді практично першу на планеті Академію

наук – Дім мудрості, – зробив спробу проникнути всередину піраміди Хуфу. Він був тою першою людиною, чия нога за три з половиною тисячі літ ступила всередину святилища, у Велику галерею.

Уже тоді ходили притчі, що лізти туди – значить бути жорстоко покараним. У це поголовно вірять і нині, що є винятково важливим і вигідним для єгипетських музейників, оскільки із пірамідальних нутрощів довелося б викурювати таку на рідкість влізливу істоту, як турист. А так: налякали – і мають спокій.

Мамун на свій страх і ризик переступив заборонний 12-й поріг, і нічого страшного з ним, слава Богу, не сталося.

Але без проблем не обійшлося. Якби він сказав, що там – порожньо, що піраміда – пустопорожня, як обіцянка кандидата у депутати, він міг би спровокувати просто всенародний бунт проти себе. Релігійний фанатизм – штука вибухонебезпечна не тільки у часи Аль-Каїди. І мудрий творець Академії наук крадькома навіз із Багдада золота, щоб зберегти легенду про призначення велетенських усипальниць, правда, не ризикнув підкинути туди начебто знайдені псевдокістки Хеопса.

Хоча згодом хтось таки ризикнув зробити це. Бо рівно за тисячу років (ну що робити із цими неблаганними збігами) перший європеєць, що взяв приклад із Мамуна, британський полковник Говард Вайс таки виявив базальтовий саркофаг із людськими останками!

Ото була радість для жерців консервативної цвинтарної версії. Але ортодокси раділи не довго. Експертиза встановила, що якби то були кістки фараона, то він мав би померти на дві з половиною тисячі років пізніше, ніж він помер. Так що Мамун, як виявилось, мав рацію тоді й донині.

Фараонам можна дорікнути у чому завгодно, і перш за все, нагадати непривітне ставлення одного з них до однієї із ключових фігур у взаєминах Людини із Богом – із Мойсеєм, який є однаково першопроороком для іудеїв, християн і мусульман.

Але їм, фараонам, не можна дорікнути, як нашим нинішнім посткомуністичним фараонам, – у марнотратстві державних коштів з метою відкатів. Уявляєте, рядок у держбюджеті «Будівництво піраміди», що передбачає 25 мільйонів тонн кам'яного будматеріалу. Ото можна відкатати! То вам не Євро-2012, де наші велетенські стадіони – просто іграшкові чашки, якими могли бавитися у пісочниці пустелі Сахара дітваки реальних зодчих пірамід.

На питання – нащо це здалося – з приводу пірамід відповіді немає. До речі, невірним слідом пустив усіх нас Геродот, котрий, як і ми, ахав-охав від побаченого, а потім записав те, що нашептали йому гіді-жерці: це, мовляв, могили наших колишніх начальників-фараонів, щоб у знаменитого грека викликати захоплення масштабністю місцевої державотворчої традиції.

Батько всіх істориків у V столітті до Христа взяв та й записав те, що йому оповіли тодішні колеги гіда Наташки, яка налякала мене цвинтарними збоченнями. До речі, як нинішні, так і тодішні історики не наважувалися категорично стверджувати, що піраміди – це гроби.

До того ж, проникати туди для пошуку підтверджень, навіть якщо не боятися забобонів про грізні наслідки для особистої долі, – штука з технічної точки зору дуже складна. Навіть на Місяці було простіше запустити роботів-першопрохідців, а тут – марно. А щодо різного роду проникаючих рентгенів, лазарів – то товща камінних стін для сучасного науково-технічного прогресу все ще непрохідна.

Але досить ломитися у ці непрохідні кам'яниці. Доказів, що це могили фараонів, нема, і крапка. Слава Геродоту, але він схалтурив і повівся з точки зору ВАКУ і наукової етики – некоректно.

Так що ж тоді? І тут у Єгипті, куди ви добралися за півгодини їзди маршруткою із площі Тахрір, і там, на такій же відстані від центру Мехіко. Для чого піраміди – найграндіозніші рукотворні споруди в історії людства?

Для іншої гіпотези докази знайшов професор Роберт Б'ювел. Послухайте, яка геніально проста метода його наукового відкриття. Геродоту було важче – місцева влада не змогла виділити йому вертоліт не з мотивів применшення його заслуг перед світовою історичною наукою, а у зв'язку з тим, що до нашої ери авіації не було.

І появилася вона, як відомо, за мірками пірамідального віку, як і всього іншого, що ми вимірюємо масштабами календаря майя, – просто сказати, вчора. Тому Б'ювел, на відміну від багдадського халіфа, не проривався всередину пірамід, а піднявся засобами сучасної авіації над ними. І побачив та сфотографував усю гостроверху панораму плато Гіза. А тоді відкрив астрономічний атлас і зіставив – те, що на Небі, і те, що на Землі. Співпало! У Єгипті, як і у Мексиці! Три піраміди Хеопса, Хефрена, Мікерина у Гізі відповідають трьом зіркам Пояса Оріона, а обриси їхнього світла співпадають із розмірами пірамід.

Але Б'ювел пішов далі. Його допитливість знайшла винагородження. Йому просто неможливо було заперечити, коли він на основі компаративного земельно-небесного аналізу довів, що все тут, що створено людиною і природою, – фрагменти єдиної вселенської системи, на якій дійовою особою є навіть найдовша на планеті річкова стрічка під назвою Ніл, що, відповідно, виступає у земній копії Неба проекцією «зоряної ріки» Молочного Шляху Одне слово, піраміди – це зірки.

Правда, не можна сказати, що професор не мав проблем. Не все так гладко співпадало у нього в порівнянні Сонячної системи і її планетарних проекцій. І щоб вийти із скрутної ситуації, йому належало звернутися до вищого розуму, який закладено у... календарі майя.

Із цим штрих-кодом нашого ймовірного кінця ми достеменно розберемося трохи далі, але йдеться про те, що майя конструювали хід подій не за двома параметрами – обертання Землі навколо осі і навколо Сонця. А глобальніше і галактичніше – як усе це крутиться-вертиться в цілому, але не на окремому фрагменті всесвіту із двома її гвинтиками – Землею і Сонцем.

Вселенські закономірності дає можливість виявити не мініатюрний часовий відрізок день-місяць-рік, а такий собі невеличкий цикл у 26 тисяч років. Випийте, насамперед, еліксир безсмертя, а відтак сідайте зручніше за телескоп і, не відриваючись від крісла в обсерваторії, перманентно робіть записи спостережень за Сонячною системою протягом 260 сторіч. І тоді отримані результати від першого до останнього дня дадуть вам підстави для експериментальних висновків, які зробили майя.

Йдеться про явище процесії, яке уже відоме чисто гіпотетично сучасній астрономії. Процесія означає рух осі обертання Землі по круговому конусу, внаслідок чого картина зіркового неба змінюється. І треба було це знати, щоб розуміти – яка небесна картина була перед тими, хто будував піраміди. Знаючи про місцезнаходження того чи іншого небесного світила 5, 10, 15, 26 тисяч років тому, можна піти від зворотного – визначити дату спорудження пірамід. Її підкаже їхнє розташування, оскільки це є відбиток розташування зірок, але не нині, а тоді, коли піраміди будувалися.

Кадровому будівельному інженеру Б'ювелу прийшли на допомогу так само кадрові астрофізики, які вважають, що вони із зірками на «ти». У результаті співпраці було встановлено – 10 450 років до нашої ери.

Піраміди у чотири рази старші, ніж було прийнято вважати. Ніж прийнято вважати офіційними, зокрема єгипетськими єгиптологами. Виходячи із цього, фараони – набагато ближчі до нас по часу, ніж до тих, хто будував піраміди.

Коли ви, приголомшені камнепадом галактичного мислення, пошкандибаєте під товщею тисячоліть до периферії пірамідально-земної копії Сонячної системи, відтвореної на єгипетському плато Гіза, то забредете у модерну манофактуру світової косметики, де вам влаштують показовий драйвовий майстер-клас: тут ви можете придбати точно такі ж самісінькі парфуми, якими користувався Тутанхамон. Від допотопної нетлінності пірамід йдуть такі запо-

морочливі запахи історії, що найдавніші на планеті правителі вселюдської історії фараони здаються такими ж сучасниками, як і їхній безталанний останній отрок Мубарак.

А зі Сфінксом – та сама історія. Тут уже американець Ентоні Вест довів, що паспорт йому підмінили фараони. Бо так само застали його уже багатотисячним дідусем. Директор Британського музею, сер Е. Бадж ще у 1904 році не сумнівався, що Сфінкс «існував у часи Хеопса і, цілком можливо, був дуже древній навіть у цей ранній період».

Професор Роберт Шох із Бостонського університету робить точніший висновок: «Нинішні дані, взяті загалом, говорять мені як геологу про те, що Великий Сфінкс Гізи значно старший, ніж його традиційна вікова дата – 2500 років до нашої ери. Більше того, мої нинішні підрахунки, що випливають із даних, які є у мене під руками, показують, що джерела гігантської скульптури можуть сягати щонайменше до 6000–5000 до нашої ери, а можливо, і до більш раннього періоду».

Ламати наукові канони, які дуже подобаються політикам, – річ, як відомо, не тільки невдячна, а й небезпечна. Єгипетські власті заборонили цьому професору, який дав Сфінксу майже 10 тисяч літ від роду, в'їзд у Арабську Республіку Єгипет. Бо згідно з офіційною навіть не наукою, а ідеологією цього велетня місцевий князь, що носив титул фараон, добре відомий нам із хрестоматії світової історії Хеопс не тільки спорудив, а й увіковічнив себе, бо неповторне обличчя Сфінкса – то і є той самий Хеопс, Так вчать маленьких єгиптян у школі, прищеплюючи їм почуття національної гордості.

Колись Сталін запримітив, що його 160-сантиметрова особистість і усяний віспою лик ніяк не спонукає вірних лєнінців, що будують комунізм, падати ниць. Не тягнув на бога Коба. І тоді постав не у живому, а у «безсмертному» залізному образі. От перед кількаметровими бронзовими чи кам'яними болванками справді ті, яких ще не вивезли у «чорному воронку» посеред ночі на Біломор-канал, клякали, ридаючи від щастя.

Монументальна скульптура – штука потужна. Наші теперішні кланові брати-демократи – наче не тоталітаристи-марксисты, але, йдучи у Європу, також силкуються викликати любов електорату до власних біг-морг монументальним відображенням на виборчих бигбордах.

Але куди усім цим пігмеям до Сфінкса. Його треба бачити.

Піраміда – це все-таки хата, а він – це істота. Така ж велетенська. Враження приголомшливе. І знову ж таки його зліпив скульптор з тої ж сивої давнини, з глибини якої Сталін із Хеопсом здаються сучасниками.

Згадуваний пан Вест робить висновок, під яким підписуюся двома руками, бо для мене, як два рази два, що ми якщо як не останні, так і далеко-далеко не перші, що були, тут і пішли, але залишили такі велетенські сліди: «Нас запевняють, що еволюція людської цивілізації – це прямолінійний процес розвитку від дурного печерного мешканця до нас, розумників, зі всіма нашими водородними бомбами і полосатою зубною пастою. Але доведення того, що Сфінкс набагато старший, ніж думають археологи, і появився набагато раніше династичного Єгипту, – усе це означає, що колись, у далекому-далекому минулому, повинна була існувати високорозвинута і складна цивілізація».

І тут ми дотикаємося до квінтесенції. Якщо без ідеологічних нашарувань, то єгиптяни, як і майя на протилежному березі Атлантики, впевнені, що десятки тисяч літ тому їхніми предками правили не люди, як вони самі, а боги.

Я навіть здогадуюсь, а точніше не маю сумніву, – хто ці боги. Запам'ятайте цю назву, це слово, цей священний Логос – Аннунаки. Боги-інопланетяни із 12-ї планети Нібіру. Творці найдавнішої званої нами цивілізації на Землі – Шумеру й усього роду людського, виведеного засобами генної інженерії.

Про них буде окрема розмова і дуже достеменна. Бо мова йде про начало усіх начал. Альфа й омега в усвідомленні того двоногого, прекрасного і мудрого, неперевершеного «вінця творіння», яким є її Величність Людина.

А покищо, стоячи в заціпенінні перед величчю пірамід, знайте: алфавіт, календар, математику, астрономію, матеріалознавство, містобудування – увесь цей комплекс цих та інших наук дав єгиптянам бог, якого вони звать Тот. Але то ті єгиптяни, до яких нинішнє населення однойменної держави, араби, відношення не має, бо вони не є єгиптянами.

Імена тільки інші, а смисл такий самий у єгиптян, як і у майя. Усе, що вони знають і мають, їм дали боги, що опустилися на літальних апаратах на Землю із Неба. Складається враження, що цивілізації на березі Ніла на півночі Африки і на березі озера Тітікака у джунглях Південної Америки – від одного батька.

Виходить так, що тоді, у попередній цивілізації, Єгипет і Мексика із Гватемалою були одною країною за ідеологічно-божественною спадщиною. І не тільки вони...

Отже, споруди № 1 на планеті – піраміди – аж ніяк не гробниці знавіснелих від власної величі земних божків – як в Африці, так і в Америці. Їх будували ПЕРШІ ЛЮДИ-БОГИ, будували точнісінько за тим же планом, за яким Всевишній збудував космічний дім, у якому ми живемо і який бачимо над собою щовечора, коли хмари не затуляють нам усе те, що там є у видимому людському оку Всесвіті.

Але така радикальна ломка традиційної єгиптології все одно не дає відповіді на заключне запитання. Ну добре, не гроби, ну добре, за небесним планом, але кожен невинуватий песиміст знову би пробурмотів свою глибинну філософію, що б'є наповал, – ну і що?

А точніше – для чого?

Жила-була собі на світі, і не 10 тисяч літ тому, а саме водночас з нами, проста сучасниця, та ще землячка Тетяна Сирченко. І була вона такою простою, чи, як каже відомий «месія», «маленькою українкою», поки її не викрали інопланетяни з НЛЮ, а відтак благополучно повернули.

І був би це звичайний випадок шизофренії у черговій історії хвороби якоїсь земської психікарні, якби Тетяна не розповідала «небилиці», від яких академікам Академії наук СРСР волосся вставало дибом. Повернувшись із «полону», вона, зеленого поняття – до того – не маючи в астрофізиці чи космології, і тим паче, в єгиптології, бо у Гізі – до того – ніколи не була, раптом висунула цілісну теорію про далекий космічний зв'язок, у якому піраміди виконують роль своєрідних антен.

Саме із цих лише зовні мовчазних, наче мертвих і не функціональних пристроїв, з якими ми залюбки фотографуємося, йде в інші галактики інформація із Землі, яка дуже ретельно моніториться.

Аси космонавтики непрямо підтверджують – над пірамідами із тим самим, уже нашим домашнім космічним зв'язком – великі проблеми. Поміхи нез'ясовані звідкись беруться.

Тетяні, поки вона була відсутня, хтось такого наговорив, що ті, котрі набудували піраміди у цілком конкретних, а не випадкових місцях, використовують енергію ядра Землі. Полонянка Сирченко здатна робити те, чого не дано нам, – вона бачить велетенські стовпи світла, що випромінюються із пірамідального нутра.

Нарешті, вона, звичайно, «звихнулася» остаточно, бо почала розмовляти із Сфінксом, як із живою істотою, яка дивиться просто в очі і сипле із зіниць снопи все того ж світла.

Але спробуй не повір Тетяні, коли вона каже, що всередині пірамід вода змінює свій молекулярний склад. Учені перевірили – точно. У звичайнісінькій воді враз гинуть усі мікроби, і вона стає, що називається, водою живою, – заживляє рани, як пеніцилін.

Сирченко вивершує свою теорію висновком, що Єгипет – це лише ланка велетенської мережі передачі вселенської інформації. Пірамідами-антенами усяна вся Земля. Є вони на Місяці, і на Марсі, і ще далі.

Із відвідуванням останніх адрес – проблематично. Поки що. Але навколо рідної планетки у пошуку пірамідальних шпилів – чому б не пролетітися.

І знову – у путь. Тепер уже після Америки і Африки – в Азію, за якою – лідерство у ХХІ столітті, у якій є Китай, що єдиний на планеті може скинути США із геополітичного п'єдестала.

Правда, Китай має проблему, таку ж, як і ми, у Криму, а вони, у Тибеті, – сепаратизм. Але коли бовваніє вкінці тунелю Кінець світа, то ваші поточні унітарні проблеми, товариші із ЦК КПК, – самі розумієте, яка це навіть не «дрібниця життя», а щось ще мініатюрніше.

Нещодавно китайська влада проклала до Тибету дорогу, яку по праву можна вважати модерним дивом світу.

У Лхасі, столиці Тибету, китайські археологи натрапили на манускрипт, вік якого – тисячі й тисячі літ. Написаний на санскриті – древньоіндійській мові, звідки «єсть пошла» і мова українська, до речі.

Індійці такі тексти нині перекладають. Цього разу за це взявся професор з університету міста Чандигарха Рут Рейна. Тибетський Нестор-літописець підняв тему виключно актуальну як для десяти тисяч літ тому, а саме: як будувати міжзоряні кораблі, використовуючи для досягання оптимальної швидкості стан антигравітації, що досягається засобами парапсихічної енергії, що, власне, підтверджує «маячню» Сирченко.

Не треба ніяковіти, шановний читачу, бо я також у цьому – ні бельмеса. За що купив – за то продав. А вже не індіанець майя, а модерний індус пише, а точніше, перекладає тих, що літали із Венери на Юпітер, як ми із Пекіна у Делі: «Ця центробіжна сила настільки потужна, що долає земне тяжіння. Природа цієї сили незвичайна: вона уподібнюється силі, прихованій у людській психіці, і дозволяє літати загонам десантників на будь-яку планету Сонячної системи».

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.